

Radikal.com.tr > Kültür > Resimlerimde melankoliyle yüzleşiyorum

Resimlerimde melankoliyle yüzleşiyorum

18/06/2014 11:58 | A+ A-

İlk kişisel sergisi 'Trajedi'yi art ON'da açan genç sanatçı Onur Mansız, kendini hipergerçekçi olarak tanımlıyor. Mansız, "Fotoğrafları resmetmeyi tercih ediyorum çünkü bir fotoğrafın bende bıraktığı aura daha güçlü hissettiriyor" diyor.

Haber: BESTE SEZEN ATEŞPARE / Arşivi

İlk kişisel serginin adı 'Trajedi'. Neden?Bu sergide insanlar benim karamsarlığımın karşılaştıkları. Ben genelde kötümser yaklaşırım sanata. Ve hayattan beslendiğim kavramlar da bu yönde oluyor genelde: Melankolik. Resimlerime baktıktan sonra genelde o melankoliyle yüzleşiyorum ben. Muhtemelen başkaları da bunu fark edeceklerdir.

'Trajedi'nin kişisel yaşantının bir yansıması olduğunu söylüyorsunuz. Peki, Gezi sürecinde polis şiddeti sonucu hayatını kaybedenlerin de etkisi var mı bu trajedide?

İçinde bulunduğum ortam ve toplumda yaşadıkların her türlü seni etkiliyor. Fakat özellikle bu durumdan etkilendiğimi ya da bunları göz önüne alarak bu çalışmalarını gerçekleştirdiğimi söyleyemeyeceğim. Çünkü yaşananlar daha çok yeni, çok taze. Ama ileride bir gün, her şey bende doruk noktasına ulaştığında; daha dışarıdan bakabildiğim bir dönemde belki. Ama şu an çok içindeyim.

Bu süreçte pek çok sanatçının sanatına yansıdı ama yaşananlar...

Evet, tabii ama en azından kendim için biraz daha hazmetmem lazım diye düşünüyorum. O zaman daha çok içime siner.

Kendini 'hipergerçekçi' olarak tanımlıyorsun...

Evet. Hipergerçekçilik benim kullandığım dil. Tamamıyla bir araç olarak kullanıyorum onu. Kişisel olarak etkilendiğiniz işler, üretim sürecine geçtiğinizde sizi de etkiliyor sonuçta. Bu da kişisel zevklerimin bende bıraktığı iz. Zamanla değişebilir. Fotoğrafları resmetmeyi tercih ediyorum çünkü bir fotoğrafın bende bıraktığı aura daha farklı ve güçlü hissettiriyor. Çünkü fotoğraf, dijital görüntüden sıyrılıyor ve benim zevkimle yorumlanabiliyor. Sonuçta çok farklı bir atmosfer yaratıyor.

Teknik olarak nasıl bir süreç işliyor bu resimleri yaparken?

İlk başta bir sahne hayal ediyorum. Bir an ya da bir duygu aslında. Başlangıcı ya da sonu olmayan bir hikâye gibi... Ve bunu ifade eden bazı görüntüler kurguluyorum kafamda. Bedenler nasıl durmalı, bu bedenler üzerine nasıl görseller yansıtılabilir vs... Tek tek araçları düşünüyorum, kafamdaki görsele nasıl ulaşabilirim diye. Çoğu zaman eskizler çiziyorum. Bu süreç genelde uzun sürüyor. Bir kompozisyonda karar kıldığımda ise işçiliğe dönüyorum artık. Biraz Photoshop'la, fotoğraflarla uğraşıyorum. Bilgisayarda, beden üzerine yansıtılacak görseli son aşamaya getirirken de model arayışlarına başlıyorum. Bu süreçte özellikle genç bedenleri tasarlıyorum kafamda.

Neden özellikle genç bedenler?Bir sahneyi kurgularken sürekli genç ifadeler gözümün önüne geliyor. Belki de kendimle kıyasladığım için böyle. Fakat "Başlangıcı ve sonu olmayan hikâyeler" diyorum ya, genç bedenler de öyle işte. Ne başlangıca yakın ne sona. Aynı zamanda o trajedi anını daha iyi yansıtacaklarını düşünüyorum. Ve işte o ifadeyi bulabileceğim insan arayışına giriyorum. Yakın arkadaşım da olabilir bu, kuzenim de... Modeli bulduktan sonra stüdyomda görsel fotoğrafıyorum. Çoğu zaman kafamdaki görselden başka bir hale evrilmiş oluyor. En içime sinen haliyle de tuval üzerinde yağlıboya ile son şeklini alıyor.

Yakın çevrendeki insanları resmetmek ne hissettiriyor size?

Aklımdaki fikri kurgularken önce eskizlere döküyorum. Sonra kendi üzerimde denemeler yapıyorum. Ve bu resmi yaratım süreci içerisinde gördüğüm bir arkadaşımı bu kompozisyon içinde düşünüyorum. Eğer kafamdakine uyuyorsa onu kullanıyorum. Özellikle tanıdık yüzleri kullanıyorum çünkü onlarla daha iyi iletişime geçebiliyorum. Onları manipüle etmek, o kompozisyon içinde kullanmak daha kolay oluyor benim için. O surat ifadesiyle ne demek istediğini, duygusunu daha rahat anlıyorum. Tanıdık yüzleri kullanmanın böyle bir avantajı oluyor.

Hem İspanya'da yaşıyorsanız hem de Türkiye'de. Genç bir sanatçı olarak iki ülkenin sanat ortamlarını nasıl değerlendirirsiniz?

İspanya'da kişisel olarak böyle bir girişimim hiç olmadı ama oradaki sanat ortamını gözlemleme şansım olmuştu. Orada özellikle genç sanatçılar için çok güçlü bir altyapı var. Fakat Türkiye'de biraz daha fazla enerji görebiliyorum sanki. Genç sanatçılara ilgi daha çok burada. Güçlü bir altyapı yok belki ama enerjisi çok.

Onur Mansız'ın "Trajedi" başlıklı sergisi 28 Haziran'a kadar Galeri art ON'da.

Genç bedenler için her şey yeni başlıyor

EVİRİM SEKMENGenç sanatçılar, 'şimdi ve burada' olan ile daha sıkı bağlar kurduklarından olsa gerek yoruma açık yapıtlar üretirken izleyici ile olan teması da göz ardı etmiyor. Genç sanatçıların yaratma süreçlerinde yaşamla ilgili deneyimlerin gözden geçirildiği, bellekteki kayıtların düzenlenmesi olarak söyleyebileceğimiz tasnif sürecinden geçmesi yapıtları daha değişken ve tekinsiz kılıyor. Haliyle izleyiciyi de üretimin bir parçası ve yorumlayıcısı olarak içine alıyorlar. Genç isimlerden Onur Mansız'ın Art On Gallery'deki "Trajedi" sergisi kurgunun fotoğrafı ile olan ilişkisini trajik boyutuyla ele alıyor. Trajedi, insanın kendisini başkası üzerinden var etmeye çabasıyla Mansız da bunu modelleri ile yüzleşerek yapıyor. Sanatçıda, beden üzerine ve onu provoke etmeden onda bazı duyarlılıkları öne çıkararak duygusal bir bağ kurmaya çalıştığını görüyoruz. Mansız'ın hiperrealist yöntemle yapılan çalışmalarında fotoğrafın bazı kurgular eklenerek ve manipüle edilerek değiştirildiğini gözlemliyoruz. Fotoğrafın gerçekliği, beden ve ruh ikiliği içerisinde dışarı çıkmaya çalışıyor. Fotoğraf gerçekliği ile sanatçının duygulanımı bir karşılaşma alanı sunuyor. Ortaya çıkan ise size kendini içinde bulunduğu durumu anlatmaya çalışan çıplak bedenler... Beden, sanatçılar için öteden beri önemli bir çalışma alanı ve tavrı. Goya'nın Maya'yı giyinik ve çıplak olarak iki kere resmetmesi mahremiyet ve çıplaklık konuları üzerinden bir toplumsal zihniyet okumasına götürürken, Cindy Sherman'ın fotografik imgeleri feminizm ve deformasyon üzerine bedeni çalışma alanı yapmakta. Günümüzde bütün sanatçıların fotoğrafı bir derdinin olması fotoğrafın olanaklarını kullanıp kendi sesini ortaya çıkarmaya çalışması gibi çabalar bedenle olan tarihsel sürecin dönüşeceğini gösteriyor. Mansız ise beden ile olan diyalogunu kurgusal bir yerden yakalıyor. Bedene dair çoklu anlamlar, tuvalde bedene yapılan etkilerle gün yüzüne çıkıyor. 'Demon Inside' resmindeki bedenden yayılan dumanlar, ruhsal patlamaların resmin trajedisıyla örtüştüğü bir alana işaret ediyor. Mansız'ın bedenleri genç ve kırılğanlar. Genç bedenler için her şey yeni başlıyor. Patlamaların, güzlerle ifade edilen güçlerin olduğu beden bir mücadelenin de başladığı yerdir.